

Sága o templářích v Āechách

Zpověď templářova dědice

IDEAIFY
idea beauty

Pavel Hrejsemnou

Sága o templářích v Čechách

—

Zpověď templářova dědice

Pavel Hrejsemnou

Název knihy: Sága o templářích v Čechách

Podnázev: Zpověď templářského dědice

Autor: Pavel Hrejsemnou

Vydavatel: IDEAIFY s.r.o. **Adresa vydavatele:** Na Studních 71, 284 01 Kutná Hora
Web: www.ideaify.cz **E-mail:** info@ideaify.cz

Rok vydání: 2025 **Vydání:** První elektronické vydání **Počet stran:** 213 A5

Autorská práva a právní doložky

© 2025 Pavel Hrejsemnou a IDEAIFY s.r.o.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována, ukládána v rešeršním systému, ani přenášena jakýmkoli způsobem a v jakékoli formě (elektronicky, mechanicky, nahráváním či jinak) bez předchozího písemného souhlasu autora a vydavatele.

ISBN (PDF verze): 978-80-53028-65-3

ISBN (ePuB verze): 978-80-53028-66-0

Upozornění: Informace obsažené v této knize jsou určeny pouze pro vzdělávací a informační účely. I když bylo vynaloženo veškeré úsilí k zajištění přesnosti a aktuálnosti obsahu, vydavatel ani autoři nenesou odpovědnost za případné chyby nebo opomenutí, ani za výsledky plynoucí z použití zde uvedených informací. Čtenář by měl vždy ověřit informace z více zdrojů a přizpůsobit je svým konkrétním potřebám.

Tvorba a produkce

Jazyk: Čeština

Grafický design, návrh obálky a sazba: IDEAIFY s.r.o.

*Srdce plné vděčnosti a pokory skládám toto
poděkování.*

*Tato kniha by nevznikla bez nesmírné, nezištné
pomoci a inspirace. Děkuji všem, kteří den co den, v
každém koutě světa, s otevřenou myslí a laskavým
srdcem, šíří poznání. Těm, kteří nesou v sobě odkaz
minulosti a s odvahou ukazují cestu vpřed.*

*Děkuji těm tichým učitelům, kteří nesou v sobě
moudrost věků, ať už získanou z prastarých svitků,
nebo prostým pozorováním přírody a
nasloucháním hlasům, jež jiní neslyší. Děkuji všem,
kteří věří, že sdílená znalost je světlo, které prozáří
i ty nejhlubší temnoty.*

*Ať už se jedná o dávné templářské učení o čistotě a
léčení, o astronomii, která nám ukazuje řád
vesmíru, nebo o prostou moudrost předků o péči o
půdu a živobyті – každé zrnko poznání, předané s
láskou a bez nároku na odměnu, činí náš život
krásnějším.*

*Věřím, že lidstvo v sobě nese jiskru touhy po pravdě
a pochopení. A tato kniha je poctou těm, kteří tuto
jiskru udržují při životě, kteří ji předávají dál, z
ruky do ruky, ze srdce do srdce. Bez vás by naše
cesty byly temnější a naše naděje menší.
Děkuji vám, neznámí i známí, strážci světla. Díky
vám je život plnější, zdravější a krásnější.*

Prolog

Rok 1307. Plameny šlehalys vysoko k temné pařížské obloze, tančily v zrcadlech katedrálních oken a vrhaly dlouhé, tančící stíny na dlážděné ulice. Byly to plameny, které pohlcovaly nejen dřevěné konstrukce, ale i staleté dědictví. Papež Klement V. a francouzský král Filip IV. Sličný, v mocenském spojení, spustili svůj úder. Rytíři templu, ti nejmocnější a nejzáhadnější z křížových řádů, byli obviněni z hereze, rouhání a nejhorších zločinů proti Bohu.

Jacques de Molay, poslední velmistr, stál s hlavou vztyčenou, jeho tvář ozářená plameny, které měly pohltit jeho tělo i odkaz. Jeho poslední slova, pronášena s mocí, která překonala řev davu, byla kletbou. Kletbou, která měla pronásledovat jeho pronásledovatele až do sedmého pokolení. Ale jeho slova nebyla jen kletbou. Byla i příslibem. Příklad, že pravda, kterou Templáři chránili, nezmizí s nimi.

Neboť pravda byla skryta. Ne v pokladech ze Svaté země, ale v poznání. Poznání, které shromáždili od starých Řeků, Egypťanů, Peršanů a především od učenců z Východu, muslimských mudrců, kteří v časech křížových výprav převyšovali Evropu v astronomii, medicíně, matematice a filozofii. Toto poznání, vázané v jediném, prostém, ale nesmírně cenném svazku – knize Bertrando, pojmenované po mnichovi, který ji po léta pečlivě sestavoval.

Tato kniha nebyla o magii, ale o rozumění světu. Učila o čistotě vody, o léčivé síle bylin, o hvězdách, které ukazují cestu, o stavbě pevností, které odolají času, a o souladu těla a ducha. Byla to moudrost, která mohla pozvednout království z nevědomosti a chránit je před nemocemi, jež kosily populace jako tráva.

V ten osudný den, kdy Paříž hořela a Templáři padali, několik vybraných bratrů, věrných a odhodlaných, uniklo. Nesli s sebou to nejcennější – knihu Bertrandovu a přísahu, že ji ochrání a zajistí, aby její moudrost jednoho dne znovu spatřila světlo světa. Rozprchli se po Evropě jako semena nesená větrem, každý s částí poslání, s rizikem, že budou odhaleni, pronásledováni a zničeni.

Tato kniha je jejich příběhem. Příběhem o úniku, o skrytých cestách poznání, o obětích, které jsou přinášeny ve jménu pravdy. Je to příběh o Zachariáši a Elišce, dvou mladých duších, kteří se stali posledními strážci Bertrandova odkazu. Příběh o jejich putování skrze středověkou Evropu, kde se stín inkvizice střetával se světlem nového poznání. Příběh o boji, který se nevedl jen mečem, ale i myslí, trpělivostí a vírou v to, že největší poklad lidstva není zlato, ale moudrost, která se šíří šepotem, od srdce k srdci, od generace ke generaci, a která dokáže přežít i ty nejtemnější plameny historie.

Oheň a mlčení

„Tajemství není hříchem. Hříchem je, když nevíš, komu je smíš svěřit.“ – z dopisu Étienne de Mirecourt, templáře uprchlého do Čech, r. 1315

Doc byla vlhká a temná jako zapomenutá hrobka. Nad Posázavím se táhla těžká oblaka a vítr svíjel větve starých dubů tak, až připomínaly vzdechy dávno mrtvých poutníků. Seděl jsem v opuštěné kapli pod hradbou skalisek u Sázavy a poprvé po dvaceti letech držel v rukou pergamen, který mě měl od narození chránit – a nyní mě možná zahubí.

Jmenoval se Étienne. Můj praděd. Voják, mnich a psanec. Jeden z posledních templářů, kteří přežili plameny francouzských hranic a intriky králů. Uprchl sem do Čech v roce 1312, když papež Klement V. zrušil řád. Nezanechal žádné stopy, jen kód. Kód ukrytý ve slovech a symbolech, v rytmickém šepotu latinských modliteb a krvavě červeném vosku jeho osobní pečeti.

Můj otec, který celý život předstíral, že je jen správce rožmberského panství, ten kód znal. A mlčel. Až do chvíle, kdy ho naposledy skolila horečka a jeho mrtvé rty se konečně pohnuly. Ne k modlitbě. K přiznání.

„Synu... on žil. Dělal, co musel. Ted'... ted' musíš ty.“

Tehdy jsem poprvé uslyšel jméno Étienne. A zároveň slova, která změnila vše, čemu jsem věřil.

Kaple byla vlhká a praskliny v omítce připomínaly staré jizvy. Chrám postavený kdysi benediktiny, dávno opuštěný, stál na úbočí nad řekou. Dříve sloužil jako poutní místo, dnes jen jako úkryt pro ty, kdo prchají před světem. Roztřesenými prsty jsem přejížděl reliéf na podstavci oltáře – dvě postavy na koni, rytíři s křížem na plášti. Templářská pečeť. Vyrytá tak mělce, že by si jí smrtelný člověk nevšiml.

Přišla mi na mysl slova kronikáře z Avignonu:

„Byli to bratři, kteří se nezalekli smrti, ale nezvládli zradit svou víru.“

A někdo z nich, někdo, kdo přežil Jeruzalém i Filipovu nenávist, byl mým dědem.

Za mnou zapraskalo dřevo. Srdce mi poskočilo. Sáhl jsem po dýce ukryté za opaskem, jak mě otec učil. Neotvírej dveře, dokud nevíš, kdo klepe. Znovu zapraskalo – tentokrát víc jako škrábnutí. Otočil jsem se.

Stála tam.

Postava v tmavém plášti, postříkaném blátem. V ruce svírala kožený vak, vlasy měla spleené deštěm a oči jako uštvané zvíře. Nebyla to nepřítelkyně. Byla to žena. Dívka.

„Jsi... on?“ zeptala se tiše.

„Záleží na tom?“

„Nosíš jeho znak.“

Uchopila můj rukáv, odhrnula látku a odhalila amulet – starý železný kříž, prostý, bez ozdob, který jsem měl od dětství. A který teď podle všeho znamenal víc než vlastní jméno.

Její jméno bylo Eliška. Utekla z Rožmberského dvora. Řekla, že jí někdo pronásleduje. Ne pro to, co udělala, ale co ví. Někdo na panství našel starou listinu. Templářský dokument, nečitelný, šifrovaný. A Eliška jej ukradla, než mohl skončit v rukou pána Petra z Rožmberka.

„Tvůj rod to musí vidět. Tvůj děd. On... on to psal.“

Vzduch se zachvěl. Nad kaplí zadul vítr tak silný, že z oltáře spadl rezavý svícen. Pod ním se objevila dutina. A v ní – balík látky, svázaný červenou šňůrou.

Některá tajemství nechtějí být nalezena. Jiná čekají.

Zvedl jsem svazek a otevřel jej. Voněl prachem, voskem a stoletým tichem. Na první stránce bylo vybledlé písmo.

„To, co víme, nás nespasí. Ale to, co skryjeme, může zachránit království.“

Étienne, templář Kristův, Jeruzalém – Acre, r. 1291

V očích mě pálily slzy. Ne z bolesti, ale z vědomí, že právě teď jsem přestal být jen mužem. Stal jsem se pokračovatelem něčeho, co kdysi začalo ve Svaté zemi – a co teď vrcholí tady, v rozpraskané kapli nad řekou Sázavou.

Druhý den jsme museli prchnout. Jezdci z Krumlova byli blízko.

Ale listiny byly s námi. A poprvé za staletí templářská pečeť znovu zazářila na slunci.

Poznámka kronikáře, o mnoho let později:

Toto je začátek mé zpovědi. A zároveň konec nevědomí.
Pokud toto čteš, pak věz, že příběh není u konce. A možná...
nikdy nebude.

Stíny pod růží

„Kdo hledá pravdu, musí být připraven, že ji zapře i zrcadlo.“ – Z deníku faráře Odilona, kaplana při dvoře Petra z Rožmberka

síních krumlovského hradu panovalo zvláštní ticho. Ne klid, ale ten druh ticha, kdy lidé šeptají za dveřmi a pach inkoustu z komnaty je ostřejší než pach zbroje.

Petr I. z Rožmberka, pán panství a správce královských pokladnic, seděl za těžkým stolem, prsty zabodnuté do okraje dřeva, pohled ztracený v prasklinách malované mapy. Mapa byla stará. Ukazovala nejen hranice panství, ale i cesty – staré, zapomenuté, prapodivně značené stezky vedoucí ke klášterům, ruinám i opuštěným tvrzím. U jedné z nich bylo slovo: „*Templum*“.

„Ztratila se. Ta holka,“ procedil Petr skrz zuby.

„Eliška,“ doplnil pobočník, rytíř s jizvou přes levou tvář.

„Komorná paní Anny. Byla u listin. A pak zmizela.“

„A s ní i ta zatracená listina. Víme, odkud pochází?“

„Starý spis. Latinsky. Jiná ruka než zbytek. Na voskové pečeti byl jehněčí kříž... možná templářský.“

To slovo viselo ve vzduchu jako výčitka.

Templářský.

Rožmberk se opřel o stůl a vstal. Jeho vysoká postava působila dojmem síly, ale oči měl černé a unavené. Věděl, že svět, který staví – obchodní stezky, doly, vztahy s Lucemburky – může snadno ohrozit jediné tajemství. A templáři byli synonymem takových tajemství. Příliš mnoho legend o zlatě, o relikviích, o moci, kterou by církve i koruna raději nikdy neviděly spatřit denní světlo.

„Zprav o tom pátera Odilona. A zašlete posly do Posázaví. Chci vědět, kam vedou ty staré cesty. A chci tu holku. Živou.“

Ten večer Eliška a já jsme našli úkryt v bývalé poustevně na kraji lesů. Zdi byly pokryté mechem, krb zčásti rozpadlý, ale sucho. Oheň jsme nesměli rozdělat. Měli jsme jen staré kožešiny, chléb, co voněl po octu, a studenou vodu z potoka. Byli jsme unavení. A zároveň příliš bdělí, než abychom spali.

Listina ležela mezi námi. Po jejím okraji byly stopy vosku, pečeť byla zlomená, ale zřetelná – dvě hlavy na jediném koni.

„Myslíš, že je pravá?“ zeptala se šeptem.

Přikývl jsem. *„Je psaná rukou, která znala starý jazyk. Ne klasickou latinu, ale formu používanou rytíři ve Svaté zemi. Můj otec mluvil o takovém písmu. Byla to šifra. Osobní, a přitom náboženská.“*

„A co je uvnitř?“

Otevřel jsem listinu opatrně. Písmo bylo svislé, ostře řezané. Věty se vinuly jako had – nebyly to zápisky. Byl to záznam. Vyznání.

„Byli jsme vybráni, abychom střežili to, co církev skrývá a král se bojí vyslovit. Při pádu Akkonu jsme neodnesli zlato. Odnesli jsme svědectví. A ten, kdo jej čte, nese soud. Nebo světlo.“

Stránka za stránkou, text přecházel ze zprávy v něco jiného. Kresby. Mapy. Symboly, které připomínaly nejen kříže, ale i hvězdy. Byl tu obraz jeruzalémského chrámu... a pod ním plán sklepení. A české názvy. Slova jako „Zvíkov“, „Čejkovice“, „Sázava“. Jako by někdo přenesl klíč ze Svaté země sem.

Mé ruce se třásly. Znal jsem ta místa.

Byl to plán.

Ráno nás vzbudil zvuk podkov. Lesní cesta pod námi se rozezněla kovem. Byli blízko. Rožmberk poslal jezdce.

Eliška mi stiskla ruku. *„Musíme dál. Dřív než oni.“*

Zavřel jsem listinu, ukryl ji pod rubáš a vyšel na denní světlo. Nohy se mi bořily do mokré hlíny a srdce bušilo jako buben. Věděl jsem, že právě jsme překročili práh mezi světem živých a světem legend. A že za námi už nikdo nezavře dveře.

Poznámka kronikáře:

Člověk se narodí s očima zavřenýma. A některé pravdy je lepší vidět, než slyšet. Kdo hledá kříž, najde břemeno. Ale i směr. A my jsme právě vykročili.

Klíč Zvíkovské hory

„Stará místa mluví jen k těm, kdo v sobě nosí ozvěnu jejich paměti.“ – Étienne z Mirecourtu, z listu psaného r. 1314 z Českého království

esta k Zvíkovu byla mokrá, zarostlá a opuštěná. Proráželi jsme hustou mlhu, která se táhla nad Otavou jako přízračný závoj. Když se mezi stromy objevily první věže hradu, připomínaly stíny prastarých obrů. Stáli jsme na vyvýšenině a dívali se dolů na soutok řeky, kde se Vltava setkává s Otavou – přesně, jak stálo v kresbě z listiny.

Bylo to místo, kde se „*krev vody dotýká*“, jak pravila poznámka ve starém templářském zápisu. Zvíkov – hrad postavený na skalnatém ostrohu, podle některých už na základech starého slovanského hradiště, podle jiných na místě ještě starším, keltském. Bylo v něm cosi těžkého, hlubokého. Jakási síla, která se nezapsala do kronik, ale zakořenila do kamene.

Kámen pod našimi nohama byl mokrý, pokrytý slizem a mechem. Eliška držela lucernu, já sešel po třech schůdcích ke zdi, kde se v klenbě protínaly kameny jinak než ve zbytku místnosti. Na listině byl náčrtek – čtyři rohy, střed, a symbol kříže. Ten jsem hledal.

A našel.

V levé nise byla vyrytá značka – velmi mělce, téměř smazaná časem. Ale byla tam. Kříž, pod ním písmena S.P.R. – *Sanctum Primum Receptaculum. První svatyně úkrytu.*

Srdce mi bušilo. Klekli jsme, zatlačil jsem na kámen. Pohnul se. Těžce, ale povolil. Za ním dutina. Vložil jsem ruku a vytáhl starý kovový předmět – klíč. Ale jiný než běžné. Měl zvláštní zuby, připomínající stylizovaný templářský meč. A byl z černého železa, těžký, s rytinami po stranách.

A pak jsme uslyšeli kroky.

Nebyli jsme sami.

Vchod do kaple se s prásknutím otevřel. Ve světle pochodní stál muž – vysoký, oděný do kožené zbroje, tvář zahalená kapucí. Za ním dva ozbrojenci s rožmberským znakem – červená růže na zlatém poli.

„*Dej mi ten klíč,*“ řekl. Jeho hlas byl chraplavý, ale klidný. Neprosil. Příkazoval.

Eliška ustoupila. Já sevřel klíč v dlani.

„*Nevíš, co držíš,*“ dodal muž.

„*Vím, že to hledáte. A že to máte v plánu zničit.*“

„*Zničit? Ne. Jen vrátit tam, kam patří. Pod korunu. Církev o něm ví. I Lucemburk. Vědí, co by mohlo způsobit.*“

„*A právě proto ho nedostanete.*“

Nastalo ticho. Mezi námi a nimi stál jen vítr a vůně starého vosku.

Pak se muž otočil na své lidi. „*Ne teď,*“ řekl. „*Ale brzy. Neutečou. Jsou dětmi minulosti. A minulost je vždy dožene.*“

Odešli.

A já věděl, že odteď jsme nejen svědky tajemství. Stali jsme se klíčem k jeho uvolnění.

Tu noc jsme zůstali na hradě. V nejnižším sklepení pod kaplí jsme ukryli listinu. Klíč jsem si připnul k opasku, kde dřív visela otcova dýka. A v duchu jsem se modlil, aby byl klíč k odpovědím – ne k ztracení.

Poznámka kronikáře:

Některé dveře chráníme před světem. Jiné před námi samými. A Zvíkov – ten byl prvním z mnoha prahů, které jsme museli překročit.

V srdci vinic a kamene

Čejkovice, léto léta Páně 1335

 lunce sestupovalo nízko nad vinicemi, jeho paprsky se lámaly v hřebenech listů jako zlaté meče. Prašná cesta, která vedla mezi stromy a keři, byla tichá – až na zvuk kopyt dvou koní a občasný hlas polního drozda.

Na obzoru se zvedaly věže čejkovické tvrze. Byly nízké, kamenné, ale stále nesly znaky své někdejší důstojnosti. Tam kdysi sídlili rytíři Kristova hrobu – ti, kteří nosili červený kříž na plášti a přísahu těžší než brnění.

„Tady to je,“ pronesl Zachariáš tiše. Jeho hlas měl úctu, jakou si šepoty ponechávají pro kostely. *„Tady žili moji otcové. A snad i jejich hříchy.“*

Vedle něj jela Eliška, v tmavém jezdeckém oděvu. Dlaně měla zaťaté na otěži, oči upřené na siluetu tvrze, kde se drolily kamenné spáry jako tělo starce.

Čejkovická komenda, zbudovaná původně v polovině 13. věku, byla jedním z mála moravských míst, kde řád templářů měl víc než jen pole a dům. Měli tu sklepy hluboké, jako by kopali k samému srdci země, a nad nimi stávala kaple sv. Jana, kde kdysi zaznívala liturgie v latině, zatímco meče ležely u dveří.

Dnes... bylo ticho.

Starý vinař, který je uvítal u brány, měl oči zakalené stářím, ale paměť ostrou. Jmenoval se Pavel a tvrdil, že sloužil pod pánem, jenž byl ještě dítětem, když král Jan přišel do Čech.

„Vinařství nás tu drží při životě,“ pravil, když vedl hosty po nádvoří, *„ale sklepy... ty nejsou jen pro víno. Jsou hlubší, než se zdá. Dole pod kamenem se skrývá kaple, kam nesmí noha běžného člověka.“*

Zachariáš se na něj zadíval.

„A pročpak ne?“

Stařec se ušklíbl.

„Protože ten, kdo tam sestoupí bez požehnání, odnese si víc než jen prach na botách. Říká se, že tam templáři skryli něco, co neunesla ani Rada v Avignonu. A že když byla komenda zrušena, poslední bratr – jmenoval se Hugo z Galicie – pronesl modlitbu, kterou nikdo nerozuměl. A pak zmizel.“

Večer sestoupili s Pavlem do sklepa. Kamenné schodiště bylo chladné a zvlhlé, osvětlené jen loučemi, které praskaly jako tlukot srdce.

A pak se otevřel prostor. Ne sklep, ale krypta.

Oblouky byly neseny kameny, na kterých byly vyryté symboly: osmicípé hvězdy, meče, beránek s korouhví, zednářské značky. Uprostřed stál kamenný oltář, ale bez kříže – jen s rytinou dvou jezdců na jednom koni. Znak chudoby i bratrství templářů.

„Tady končila jejich cesta,“ zašeptal vinař. *„A možná tu i začíná vaše.“*

Zachariáš přistoupil k oltáři. V rohu byl kámen mírně vysunutý. Jemně jej posunul – a v dutině našel svitek zabalený v kůži, zapečetěný rudým voskem. Na pečeti nebyl erb, ale pouze písmeno „M“.

„Malta?“ zašeptala Eliška.

„Možná. Nebo něco jiného. Ale odpověď je tam. Anebo... za mořem.“

Poznámka kronikáře:

Té noci nad Čejkovicemi foukal vítr, jaký přichází jen, když se v zemi pohnou dějiny. V dálce štěkal pes. A u hradby někdo stál – postava v plášti, jež sledovala návštěvníky z podzemí. A pak zmizela.

Benátky v plášti mlhy

Benátky, podzim léta Páně 1335

Z kanálů stoupala mlha, vlhká a slaná, jako dech starce. Voda se hladce dotýkala dřevěných sloupků domů, jejichž základy se ztrácely v temnotě pod úrovní moře. A přesto to bylo město světla – stovky lamp, luceren a svící zářily v oknech paláců, ve kterých se míchal jazyk latiníků, Arabů i Judejců.

Zachariáš se zastavil na dřevěném můstku a pohlédl na Elišku. Její plášť byl promáčený od deště, ale v očích jí hořel plamen. V dlani stále držela svitek z Čejkovic – ten s písmenem „M“.

*„Všichni tvrdí, že templáři skončili v roce Páně 1312,“
zašeptala. „Ale co když to byl jen klam?“*

Zachariáš neodpověděl. Věděl své.

Benátky byly křižovatkou světa – a každý, kdo prchal před očima papežových sluhů, zde mohl najít útočiště. Na náměstí sv. Marka se právě konaly trhy: mezi stánky s kořením z Levanty, hedvábím z Orientu a knihami psanými v řečtině, se pohybovali muži, kteří měli v očích ticho a v chůzi kázeň. Rytíři bez erbu. Mniši bez řádu.

„Tady hledáme bratra Ortina z Asti,“ řekla Eliška tiše. „Má být knězem, ale i válečníkem. Sloužil pod Hugem z Galicie v posledních dnech komendy na Kypru. Prý přešel do

špitálního řádu – a prý ví, co se stalo s bratry, kteří odešli dál.“

Našli jej u kostela San Giovanni dei Furlani, v úzké uličce, kde hřbitov sahal až ke zdi benediktinského kláštera. Byl to muž asi padesátiletý, s holou hlavou a jízvou přes pravý spánek. Měl ruce vojáka, ale pohyboval se jako duchovní.

„Co hledáte, poutníci?“ oslovil je, aniž by se otočil.

Zachariáš neváhal.

„Pravdu. A cestu.“

Ortin pokývl.

„Pak musíte dál. Ne na Kypr. Ne do Svaté země. Tam už nic nezbylo. Ale na Maltu.“ Odmlčel se. „Je tam starý dům. Před templáři jej obývali řečtí bratři, pak Římané. Ale teď je prázdný. A pod ním... staré tunely. Když se Malta vzepjala moři, povstaly z hlubin věci, které neměly být zapomenuty.“

Tu noc je Ortin skryl v domě obchodníka se solí. Zatímco vítr bičoval benátské kanály, ukázal jim mapu. Kresba byla prostá – kříž v kruhu. Kolem něj runy, některé staré jako Féničané. Uprostřed nápis:

„Deus absconditus – Bůh ukrytý.“

„To je název místa,“ řekl. „Ale i výzva. Na Maltě najdete to, co zůstalo. Ale pozor – nejen vy hledáte. I jiní. Ti, kteří chtějí znalosti spálit, ne ochránit.“
